UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bartolvs In Primam Digesti Novi

Bartolus

Lvgdvni, M.D.LXVII.

A quibus appellare non licet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-96158

Visual Library

IMperator. Alias eſt §. Quidã libri non
hñt hanc legem, vt dt glo. eſt
.n. Greca lex tranſlata in latinum, ⁊ ideo eſt obſcura
⁊ ex ea quaſi nõ hr̃ intellectus, ⁊ vr̃ velle dicere. Pri
mo, ꝙ quidã appellantes dicebant ſe non poſſe venire ad prin
cipem, ꝓp quoſdam milites Principis, qui ſtabant in certo lo
co, quos Imperator redarguit, dicendo, ꝙ alia via erat venien
dum ad eum potius, ꝙ illa, vbi ſtabant milites, ⁊ citius venie-
1 bant. Et hoc no. † vt qui ꝓbat impedimentuꝫ[a] itineris, non ſuf-
ficit probare impedimentum per vnum iter tm̃. Debent. n. ho-
mines ire per itinera magis ſecura, lꝫ ſint aliquantuluꝫ magis
longa, vt. ſ. de ſal. l. eos. §. fi. Secũdo, Imperator ꝓhibet, ne po
nantur cuſtodes in itineribus ad impediendu ambulantes ve
nire ad eos, ⁊ oñdit de hoc multum ſibi eſſe cure.

ADDITIO.

a Alex. ¶ Probat impedimentum. No. ad probandum impedi
mentuꝫ. Vide Bar. in l. continuus. §. cũ ita. de ver. obl. ⁊ Bar.
in ſimili in l. veteres. ſ. de iti. actuq; priua. Et ad materiã vide
Barto. in l. cum proponas. C. de nau. fen. ⁊ ibi habes poſt eum.

LEX XXVI.

AD Imperatorem. Clara eſt, ⁊ vide quod dixi. ſ. eo. l. ad principem.

LEX XXVII.

TUtor. Dic vt in l. negotiorum geſtoruꝫ. §. j. ſupra eodem.

LEX XXVIII.

1 ☞ Appellatio non eſt proprie actus iudiciarius.

CReditor. Seruus ꝓ dño non pt̃ appellare
.h. d. Opp. dr̃ hic, ꝙ creditor non
affuit, ergo ſñia nõ v3. l. de vnoquoq;. ſ. de re iud. So
lu. dt glo. intellige, ꝙ fuit legitime citatus. Sed ꝯ, qr
ſm hec tp̃a ex parte actoris non ꝯhebat eremodicium. l. ⁊ poſt
edictum. §. j. ſ. de re iud. ideo dic, ꝙ hic non affuit ipſe creditor
1 ſed procurator ſuus. ¶ † Ulti. hec lex facit, ꝙ appellatio ſit a-
ctus iudiciarius, quod apparet, qr non pt̃ interponi a ſeruo, qđ
eſt verũ, non tñ eſt ꝓprie iudiciarius, vt dixi. ſ. eo. l. ſi expreſſiꝫ.

1 ☞ Jurare de calumnia nolens poteſt appellare.
2 Confeſſus ⁊ condemnatus appellat, licet confeſſus ⁊ conuictus
non.
3 Judex appellationis an faciat reum iurare de calumnia.
4 Appellatio lꝫ non admittatur in cauſa momẽtanee poſſeſſionis,
tñ qñ quis condemnatur ad intereſſe, ratione poſſeſſionis non
reſtitute, poteſt tunc appellari.

§. Juſſus a iudice Contumax in nõ exhibendo,
audit appellans. Op. ſ. eo.
l. ex conſenſu. §. fi. Sol. ibi loquitur in contumace, in non veniẽ-
1 do: hic in non exhibendo rõnem. Dic vt in gl. ¶ † Quero, an il
le qui noluit iurare de calumnia, ⁊ ideo perdit actionem, audia
2 tur appellans: Gl. dt ꝙ ſic, per hunc tex. ¶ † Querit gl.[a] nunqd
a confeſſus ⁊ condemnatus poſſit appellare: Gl. dicit ꝙ ſic, qr pt̃
quis ſuam confeſſionem reuocare, vſq; ad ſñiam. l. error. C. de
b iur. ⁊ fac. ign. ⁊ ideo appellet, ⁊ reuocet[b] in cã appellationis, ꝙ
eſt no. ⁊ eſt caſus. C. de error. aduo. l. fi. ſecus ſi eſſet conuictus. ⁊
3 confeſſus. l. ij. C. quo. app. non reci. ¶ † Querit glo. an hoc caſu
iudex appellationis faciat reum iurare: Dicit gl. ꝙ non, ſed pt̃
taxare, ſi viderit nimis iuratum. tene menti iſtam glo. ¶ Item
aduerte, ꝙ gl. ſ. quod me. cau. l. ſi cum exceptione. §. hec autem
actio. intelligit legem iſtam, qñ ſecunda ſñia, qua quis condẽnat
ad intereſſe eſtimationis ꝓp iurm̃ in litem, fuit lata. j. x. dies a
die prime ſñie de exhibendo, quod puto falſum: qr potuit pri-
ma ſñia eẽ iuſta, ⁊ ſecunda iniuſta: qr forte ex caſu fuit impeditꝰ
exhibere. d. l. ſi cum exceptione. §. quod ſi homo. ſ. quod me. cã.
⁊ quod ibi dixi. fateor tñ ꝙ in hac appellatione non admitteren
tur ꝓbationes, per quas detegatur iniquitas prime ſñie. l. ab
4 executore. in prin. ver. ita tñ. ſ. eo. ⁊ quod ibi dixi. ¶ Ulti. † no.
per hunc §. ꝙ lꝫ in cã momentanee poſſeſſionis non ſit appellan
dum: tñ hoc eſt verum: qñ iudicatur de ipſa poſſeſſione: ſecus ſi
aliquis condemnaretur ad intereſſe, rõne poſſeſſionis non reſti
tute, ſeu turbate, per iſtum tex. Nam conſtat, ꝙ in actione ad ex-
hibendum non appellatur, ꝙ minus eſt exhibere, ꝙ̃ reſtituere
poſſeſſionem: ⁊ tñ a ſñia, qua condemnatur ad intereſſe, appella
tur, vt hic. ⁊ hoc ſentit Spe. de appel. §. in quibus. ver. ſed quid
in actione ad exhibendum.

ADDITIONES.

a Alex. ¶ Querit gl. Utrum confeſſus ⁊ condemnatus poſſit ap-
pellare. Dr̃ hic ꝙ ſic, ⁊ ſequit Ange. in l. ſi debitor. de iud. lꝫ ibi
referat Old. ꝯrium tenuiſſe per l. ij. C. quo. ap. ⁊ vide oĩno Bal.
in l. j. C. de lit. conte. ⁊ no. ꝙ in caſibus in quibus confeſſus non
pt̃ appellare, eſt verum in confeſſione dñi: ſecus in confeſſione ꝓ
curatoris, ſm do. Ant. ⁊ Imo. in c. i. vt li. non conte. faciunt, qua
hñr in l. certuꝫ. §. ſed an ⁊ ipſos. ſ. de confeſ. Et adde ꝙ lꝫ reus
ſit plene conuictus: tñ non pt̃ torqueri, vt confiteatur, ⁊ ſic non
appellat. Et nunquid in cã momentanee poſſeſſionis appellet,
no. Bal. in l. eum qui. in prin. de iureiur. Adde an cã momenta-
nee poſſeſſionis appelletur. Ang. conſ. xlvj.
b Alex. ¶ Et reuocet. No. ꝙ error in cã principali pt̃ reuocari in
cã appellationis, ꝙ vr̃ verum in diffinitiua: ſecus in interlocu-
toria, vt vr̃ velle Bal. in l. j. C. de lit. conteſt. ⁊ hr̃ in c. Romana.
§. ſiñaũt. de appell. in vj. ſuper gl. in verb. notorie. per Dñicuꝫ.
⁊ vide quod no. Bal. in margari. Inn. in ver. appello. in ver. ap
pellatur. ⁊ vide Bal. in l. error. C. de iur. ⁊ fac. ign. ⁊ melius per
eum in l. edita. C. de eden. quod eſt verum in tacita ꝯfeſſione er
ronea, vt no. Bal. in l. ita demũ. de pcu. ⁊ quod dixi in l. ij. de iu.
cal. ⁊ not. Bal. in d. l. error. ⁊ adde hic Bald. ⁊ Barto. in l. ij. C.
quor. app.

1 ☞ Syndicus conſtitututus ab vniuerſitate ad litigandũ, vſq;
ad annum, ſi pendente cã annus labatur, ⁊ alius cõſtituatur, an
aduerſarius poſſit petere vt primus confirmetur.

§. Subſtituti Finito officio tutoris ad petitionẽ
eorum ꝯ quos litigabat, ex cã liteꝫ
exercere cogetur. h. d. Tex. ibi, ſi vellent cauſam exequi intelli-
ge, ſi vellent illi ꝯ quos appellatum eſt, vt. ſ. ſummando poſui.
Nam dicebant adultos non ita eẽ legales, vel non ita ſcire veri
a tatem. Dy. per hunc §. determinat queſt.[a] ⁊ eſt quaſi caſus ſm
Dy. Ciuitas vel aliqua vniuerſitas conſtituit ſyndicum ad liti-
1 gandum vſq; ad annum. † Iſte ſyndicus litigat, ⁊ pendente cã fi
nitur officium, ⁊ conſtituit alius: aduerſarij dnt ſe potius velle
litigare cum antiquo, qr eſt legalior, ⁊ ſcit melius veritatem, an
audiant. Et dt ꝙ ſic, per hunc §. ſecus ſi nouus eẽt eque legalis,
⁊ equaliter ſciret veritatem. vt. ſ. eod. l. negotiorum. §. curator.
Ad hoc. C. de proc. l. fi. ⁊ ſ. de proc. l. ſi actor. ⁊. ſ. ex qui. cau. in
poſ. ea. l. ij. §. defendi. cum ſi. ſm Dyn. Et ꝑdicta vera, ſi querat
an poſſit cogi ad petitionem eius, cum quo litigabat talis ſyn-
dicus vel officialis. Sed ſi queratur an poſſit cogi ad petitionẽ
eius, cuius litem agebat, vr̃ ꝙ non. j. de vaca. ⁊ excu. mu. l. lega-
to j. de lega. l. Paulus. quod intellige ſi rõnes reddidit, ⁊ in-
ſtrã reſtituit alias ſecus, vt. ſ. l. tutor. ⁊ de admi. tu. l. ita autem.
§. fi. ⁊ C. vt cauſe poſt pub. adſ. tut. l. j.

ADDITIO.

a Alexã. ¶ Determinat queſt. Uide quod no. Bar. in l. ita aũt. §.
fi. ſ. de admi. tu. ⁊ iſtud ſequitur Bar. in l. dñs. C. de appel.

A quibus appellare non licet.[a] Tit. ij.

ADDITIO.

a Clau. de Seyſ. ¶ Appellare non lꝫ. No. ſuper iſta rub. ꝙ illi qui
propter eorum dignitatem hñt hoc priuilegium, vt ab eis ap-
pellari non poſſit, etiam ſi cognoſcant ex iuriſdictione non ordi
naria, ſed prorogata per partes, retinent idem priuilegiuꝫ. ita
ſingul. Ro. ſing. vj. ⁊ ante Bar. hoc dixit Cy. in l. ſi qui ex conſen
ſu. C. de epiſ. aud. lꝫ Ang. teneat ꝯrium in l. j. ff. de iudi. quem ſe
quitur Ang. Are. in §. appellantur. Inſti. de excep.

LEX I.

TRactandum. A principe, vel a ſe
natu non appella-
a tur[a]. h. d.

ADDITIO.

a Alexan. ¶ Non appellatur. Sed an a delegato
Principis appelletur, ⁊ qñ non, vide no. Bal. in
l. ij. C. de appel. ⁊ in l. etiam. C. eo. tit.

1 ☞ Renunciare appellationi ante ſententiam, quod quis poſ-
ſit, ⁊ quando.
2 Aſſertio ſimplex apud acta, tm̃ valet, quantum pactum.
Taciturnitas apud acta hꝫ vim ſtipulationis.
3 Renunciare iuri petendi reductionem ad arbitrium boni viri
quis non poſſit.

§. Si quis ante ſententiaꝫ Seipſum
ſummat.
1 No. † ꝙ quis ante ſententiam poteſt appellationi renunciare.

Contra

Contra. ſ. de iur. ⁊ fac. igno. l. cū falſa. Solu. ibi fuit facta ꝓfeſſio ex͞ iudicium: hic in iudicio. ¶ Contra hoc oppo. C. de temp. appel. l. fi. in fin. Sol. hic loquitur, qñ pars ſimpliciter eſt ꝓfeſſa ſe non appellaturā, vel appl'oni renunciabit ibi qñ inuicem partes fecerunt pactum, ⁊ ſibi renunciatio nititur conſenſu duorū: hic vnius: ⁊ ideo diſtingue, aut in iudicio, aut ex͞, vt ſ. dixi. Ad
2 qđ facit l. j. C. de pact. ⁊ ibi no. in gl. Et ſic no. ſm Dy. † ꝙ tm̄ vʒ ſimplex aſſertio apud acta, quantum pactum, vt hic not. ⁊ ſ. de acqui. here. l. is qui. ⁊ de cura. bo. dan. l. j. Et taciturnitas apud
a acta hʒ vim ſtipl'onis,[a] vt ſ. de fideiuſ. tu. l. cū oſtendimus. §. fi.
3 † Sed poſſet opponi de eo qđ dicimus, quod iuri petendi reduci ad arbitrium boni viri non poſſit renunciari, vt dixi in l. quidam cum filium. ſ. de ver. ob. ⁊ de reg. iur. in vj. c. ſcienti. Sol. de Lu. ſoluit in l. ſi vnus. §. illud. ſ. de pact. ⁊ dt, qđ rō eſt, q2 iudices eliguntur cum maiori induſtria, ⁊ l. j. ſ. de offic. prefe. pret. in auth. iuſiurandum qđ preſt. ab his, quod non eſt in arbitrio. ¶ Opp. gl. ſ. quo. leg. l. j. §. quod ait. Sol. Ibi ideo q2 id quod ſequitur, non eſt vltimum. ſ. poſſeſſionis apprehenſio: hic ſic. ſ. ſnia. ſm gl. Preterea dt Dy. conſenſus qui interuenit ibi, magis accedit repudiationi, quam pacto, ⁊ ideo non vʒ ex͞ iudiciū. ¶ Itē oppo. gl. de l. qui ſuperſtitis. de acqui. here. ⁊ de ſuc. edi. l. j. §. decretalis. ⁊ non ſoluit Dy. ſoluit eodem modo, quod ibi loquitur in repudiatione ex͞ iudicium: hic in iudicio. Ad quod facit, quod no. in d. l. j. C. de pac. ⁊ de cura. bo. dan. l. j.

ADDITIO.

a Alex. ¶ Vim ſtipl'onis. Adde qđ idem tʒ Bar. in l. cū quis decedens. in prin. de leg. iij. ⁊ Bar. ⁊ Pet. de Anch. in l. j. in prin. de verb. obli. lʒ Bar. quem doc. communiter ſequuntur, in l. cū oſtendimus. in fi. de fideiu. tuto. dicat, hoc eſſe verū interueniēte fauore pupilli, aut reipublice. Et circa hoc vide Bal. in l. ij. §. voluntatem. ſol. mat. ⁊ in l. ſine apud acta. C. de tranſac. ⁊ in l. ſtatutis. ad fi. C. de ſen. ex breui. reci. ⁊ in l. j. C. de ſentē. ⁊ Bal. in l. filiuſfa. §. inuitus. de pecu. ⁊ in l. ſi fideiuſſor. in prin. ſ. qui ſatiſd. cog. ⁊ Bal. in d. l. cū oſtendim⁹. §. fi. ⁊ Imo. in d. l. j. in prin. ſ. de ver. ob. ⁊ vide Bart. in l. ſi filius. ſ. de tut. ⁊ ra. diſtrah. ⁊ in d. l. j. de ver. obl. vide Bald. in l. tale pactum. §. qui prouocauit. ſ. de pactis. ⁊ Bal. in d. c. j. ⁊ in c. ſepe. de re iud.

1 ¶ Cauſa ſi committatur ſimpliciter, appellatione remota, non valet commiſſio, tam de iure ciuili quā canonico: ſecus ſi remoueretur diffinitiua.
2 Iudex non poteſt committere cauſam appellatione remota, ab interlocutoria, q2 intelligitur de friuola.
3 Rex vel dominus, qui non recognoſcit ſuperiorem, quando cōmittat cauſam appellatione remota.
4 Tertius non impeditur appellare pro ſuo intereſſe lʒ imperator in reſcripto remoueat appellationem.
5 Clauſula appoſita in reſcripto, nulla exceptione obſtante, intelligitur de friuola.
6 Delegatus cui eſt commiſſa cauſa appellatione remota poteſt ante litem conteſtatam recuſari.
7 Caſus in quibus a iudicibus non poteſt appellari.
8 Appellari poteſt ab arbitris electis ex precepto ſtatuti.

a **§. Interdum[a] Imperator.** Imperator poteſt
b delegare cām appl'one remota, non alius.[b] h. d. Opp. ſm glo.[c]
c † q2 talis remotio appl'onis non impedit, niſi appl'onem friuolam, vt ex͞ de appl'onib. c. paſtoralis. in prin. ⁊ c. vt debitus. ⁊ ibi
d plene no.[d] per gl. Sol. Dicit gl. aliud ſm leges, vt hic: aliud ſʒ canones. vt ibi. Et aſſigant gl. rōnem, ⁊ rōnem rōnis, que rōnes non concludunt: q2 etiam ſm leges poteſt appellari ante ſniam in multis caſib. vt dicemus ĩ. de appella. recip. l. ij. Dico ergo, idem eſt ⁊ de iure ciuili, ⁊ de iure Canonico. Nam lex prohibet ne appl'o indiſtincte remoueatur a delegato. l. fi. C. de ſen. ergo ſi ſimpliciter remouetur, nihil vʒ l. non dubium. C. de legib. Et ita tenuerunt quidam antiqui. in glo. in l. fi. C. de ſentē. lʒ Ioan. dixerit, ⁊ lʒ d. l. vlt. loquatur in alijs iudicib. tñ idē credendū eſt principem ſeruare in ſe, l. digna vox. C. de legib. ſi igitur cōmittatur cā appl'one remota ſimpliciter, non vʒ, nec ſm leges, nec ſm canones. Sed ſi expreſſe remoueretur appl'o diffinitiua tunc valeret, ⁊ ſm leges, ⁊ ſm canones. vt hic. Opp. de l. fi. C. de ſenten. vbi innuit, quod alius iudex poſſit etiam delegare appel
2 latione remota. Sol. gl. ibi dt, † qđ alius iudex pōt remouere ap
e pellationem ab interlocutoria, non a diffinitiua,[e] vt hic, qđ intellige de appl'one friuola. Nam ſi legitime appellaretur ab interlocutoria, tunc non poſſet per iudicem inferiorem remoueri: q2 per hoc preiudicaret iuriſdictioni maioris, ad quem deueniretur, ſaltem in ſecunda appl'one: ergo non lʒ. argu. l. pen. de aqua plu. arcen. pro hoc ex͞ de iureiuran. c. venientes. Sed ſi eſ
3 ſet aliquis Rex, vel dñs, † qui in tpalib. ſuperiorem non recognoſceret, tunc putarem in eo idem, qđ in Principe q2 eſt ea
4 dem rō. ¶ Quero, † Imperator remouit appl'onē in reſcripto, an tertius veniens pro ſuo intereſſe audiatur appellans, ſm Lā
f ſnia. ſ. eo. Rñ. audietur. Nam reſcriptū non porrigit effectū[f] ſuum vltra perſonas in reſcripto ꝯtentas, vt ſ. de conſti. Princip. l. j. in fi. ⁊ eſt expreſſum ex͞ de officio delegati, cap. ex parte.
5 ¶ Quero, † quid ſi Princeps dixit in reſcripto, nulla exceptione obſtante: Rñ. vt dixi de appellatione, quod intelligitur, remo
g ta exceptione friuola. Sʒ eſt expreſſum extra de officio delegati.
6 c. ex parte tua. ¶ Querit glo. † nunquid quando cauſa committitur, appellatione remota, iudex poterit recuſari ante litis conteſtationem: Glo. hic dicit, ꝙ poterit recuſari contrarium not. in l. fi. C. de ſent. Sed hec vera. Nam ad remotionem vnius iuris, non ſequitur remotio alterius, vt ſ. de ſerui. vrba. predi. l. ſi domus. Nec ob. extra eo. c. ſup eo. quod gl. allegat, q2 ibi in
7 telligitur remota recuſatio friuola. ¶ Vltimo gl. † dt, ꝙ hic ponuntur caſus quatuor, in quibus non poteſt a iudicibus appellari, ratione iuriſdictionis. Addit gloſ. in Prefecto pretorio ⁊ in arbitrio: ſed de arbitrio dic, vt dixi in l. nemo pōt. ſ. de leg. j.
8 Et eſt † aduertendum, q2 ab arbitris q eligūtur ex precepto le
h gis, poteſt appellari:[h] vt C. de iudic. l. fi. in fi. quod no. pro ſtatututis terrarum Italie, que compellunt partes ad electionē arbitrorum.

ADDITIONES.

a ¶ Interdum. Pro concordia aduerte ſecundum Bar. in l. fi. C. de ſent. interlo. om. iud. ꝙ appellatio non poteſt tolli per inferiorem a principe. Contrariū tamen allegatur tenere, in hac l. j. in hoc. §. interdum. verſ. oppo. de l. fi. Tu dic ꝙ opinio affirmatiua, ⁊ ſic vltima procedit in appellatione ab interlocutoria friuola que etiam prohibetur regulariter a lege, vt in l. ij. ĩ. de appel. recip. ſecus in appellatione diffinitiua, ⁊ non friuola, ita ſentit Bart. Et ſi bene videatur non meretur dici contrarius. P. P. P. ¶ Vide Bart. in l. omnes populi. in iij. q. prin. ff. de iuſti. ⁊ iure.

b Alex. ¶ Non alius. Ad limitationem huius §. vide glo. quam ibi no. Bar. in l. fi. C. eo.

c Poma. ¶ Opp. ſm glo. Remotio appellationis intelligitur de friuola, non autem de iuſta, ⁊ vide Puteum in tracta. de ſyndi. in verſi. an ſi ſtatuto. ⁊ Alex. conſi. cxiij. ⁊ ſeq. vol. v.

d Alex. ¶ Plene no. De hac clauſula, appl'one remota, quid importet, vide in c. lʒ in corrigendis. de offi. ordi. ⁊ in c. paſtoralis. ⁊ in c. vt debitus. de ap. ⁊ per Bal. in l. ij. C. de appel. ⁊ l. fi. C. de ſent. ⁊ plene per Io. And. in c. fi. de ap. in vj. Et qđ not. Anto. ⁊ doc. in c. venientes. de iureiu. Ad qđ vide q̄ ſcripta ſunt in l. pe. ſ. de aqua plu. arcē. ⁊ in l. j. ſ. de offi. prefec. pret. ⁊ plura vide p Pau. de Lea. in d. c. vt debitus. per do. Ant. ibidem poſt gl. ⁊ alios ibi. Et adde ꝙ clauſula, appellatione remota, tollit appellationes friuolas tm̄. Fallit ſi committatur Cardinali, a cuius ſententia non appellatur, ſiue iuſta, ſiue iniuſta. verbum fuit no. Bal. in l. j. ſ. de offi. prefe. preto. Pro quo hic videtur gl. in ſimili. ⁊ adde Bart. in l. omnes populi. in vlti. q. vj. q. princi. ſ. de iuſti. ⁊ iure.

e Alex. Non a diffinitiua. Fallit niſi appl'o cōtineret expreſſe iniuſtitiam. ſm Bal. in d. l. vlti. in verſ. quid ergo apoellat.

f Poma ¶ Nō porrigit effectū. Vide Alex. conſi. lxxxiij. vol. iij. vbi dt, etiam hoc procedere, ſi princeps eſſet vſus plenitudine poteſtatis, ⁊ vide que poſui ad gl. in l. le. j. in verſ. contra ſe. de re iud. ⁊ vide Scribentes late in c. ſuper eo. de appellat.

g Alex. ¶ Exceptione friuola. Vide Bar. in l. j. §. ⁊ parui. ſ. qđ vi aut clā. ⁊ vide Cy. in l. ita nobis. C. de adulte. ⁊ vide oīno Bal. in l. iij. §. ſi is pro quo. ſ. qđ quiſq; iur. ⁊ vide Imo. hic, ⁊ in l. ſeq.

h Alex. ¶ Pōt appellari. No. caſum, in quo pōt appellari a ſnia arbitri, vide Bal. in l. fi. in fi. C. de iud. ⁊ Imo. in l. j. ſ. ſol. mat. ⁊ qñ eſt arbiter ex forma ſtatuti.

LEX II.

Queſitum. A delegato ad reprobandum arbitros pōt appellari: pōt etiam ex officio delegationis, quod factū eſt per eos corrigi. h. d. Tex. querit, ⁊ non ſoluit. ſed reſpondetur per l. arbitro. ſ. qui ſatiſd. cogan. Oppo. de l. j. C. de arbit. Sol. hic loquitur in delegato. ¶ Quero, dicitur hic quamuis quidam putent, an illi bene putauerint: gloſſa tenet, quod non: quia poſt quam eſt lata ſententia, non poteſt mutari, niſi appellationis remedio, l. prima. C. ſenten. reſcind. nō poſ. Sed puto quod bene putauerint. Nam iſta eſt ſententia interlocutoria: ergo

pōt reuocari, l. qḋ iuſſit. ſ. de re iudi. ⁊ ſic poterit delegans reuo
care ſniam delegati ſui, ſicut poſſet totam iuriſdictionem reuo-
care, vt ſ. de iudic. l. iudicium ſoluitur. Et hoc modo intelligit
Bulg. d. l. arbitro. ſ. qui ſatiſd. coga. ꝙ ibi ſuccurritur per offi-
cium iudicis, non per modum appellationis: ſed vt dixi, vtraqꝫ
via locum hꝫ. Et ſi dicis, quomodo appellatur ab interlocuto-
ria? Reſpond. vt dicam. j. de appel. reci. l. ij.

Quis & a quo appelletur. Tit. iij.

LEX I.

a Quod dicitur. A iudice appellat ad eū, [a]qui eum de-
dit, vel ſucceſſorem ſuū. h. d. Iſtud principium
intelligit ſiue loquamur in eo, qui dedit iudicē
delegatū, ſiue in eo, qui dedit iudicē ordinariū.
Cōppo. j. proxi. §. Solue, vt ibi dicam.

ADDITIO.

a Alex. ¶ Quod dicitur. Ita tenet gl. vide per doct. in c. ad hec
ſumus. extra de reſcrip.

1 ☞ Appellatur cum a ſubdelegato ad ſubdelegantē, vel ordina
rium, qualiter intelligatur quis ſit vicarius, ⁊ quis delegatus.

1 §. Ab eo. A ſubdelegato † non appellat ad primū dele-
gantem, ſed ad ordinariū. h. d. ſm lect. gl. Vel
aliter, A vicario non appellatur ad illum, qui dedit eū vicariū:
ſed ad ſuperiorē ipſius dātis. h. d. ¶ Opp. ſ. pri. §. Sol. ſꝫ Io.
ſ. delegauit ordinarius. vñ ab eius delegato ad ipſum appella
tur: hic delegauit delegatus. Sꝫ ꝯ hoc oppo. q2 delegatus nō
pōt ſubdelegare vt C. de iudic. l. a iudice. Solu. ibi loquitur in
delegato ad vnam cām, qui eam ſubdelegare non pōt: hic vero
in delegato ad vniuerſitatem cauſarum. Ita tꝫ gl. hic, ⁊ ſ. ḋ offi.
procon. in l. legatus. ⁊ C. de iudi. l. a iudice, qḋ ēt tnt Canoniſte.
Alij dnt, ꝙ ēt hic pōt loqui de delegato ad vnam cām, ad inſtar
procuratoris, vt C. de pcur. l. neqꝫ. qḋ ſtare pōt ſm gl. Sꝫ doct.
Mod. in d. l. a iudice. dnt ꝯ, ꝙ nec ēt poſt litem conteſtatā pōt
ſubdelegare. Non eñ efficitur dñs litis per litis conteſtationē.
qḋ apparet, q2 pōt remoueri ab adminiſtratione, l. iudiciuꝫ ſol
uit. ſ. de iudic. Hoc tꝫ gl. Ber. ex̄ de re iudi. c. cum Bertholdꝰ.
⁊ de appel. c. cum cām. ⁊ Io. And. de pcur. c. j. lib. vj. qḋ forte eſt
a verius. Item opp. [a] ꝙ deat appellari ad ipſum delegatum ſub
delegantem, vt C. qui p ſua iuriſ. l. j. put eſt ibi in litera, ad eos
q̄ eſt litera cōis. Sol. ibi in delegato a principe: hic ab alio ordi
nario. Decretiſte tñ circa hoc, ex̄ de offi. delega. c. ſuper qōnuꝫ.
verſ. porro. diſtinguunt aut delegatus commiſit in vices ſuas,
aut ſibi reſeruauit aliquid vt in primo caſu non poſſit appella-
ri ad eum: in ſcḋo ſic. Sed illa loquitur in foro eoꝝ: hic in foro
noſtro. Hoc vult ſentire gl. ti. ij. l. Imperatores. ij. rñſo. Alij, vt
Aldric. vñr dicere qḋ hec ſit quedam diuinatio: cum hic nulla
fiat mentio de delegato ſubdelegante. ⁊ ideo ḋt ipſe, aut iudex
mandat alicui cām cognoſcendam, ⁊ tunc ipſe delegans appel-
lat. Aut mandat iuriſdictionem, ⁊ tunc ille appellatur a delega
to, qui appellaret ab ipſo delegante, vt hic. Dicit eñ text. māda
uit iuriſdictionem, ⁊c. ⁊ ibi, mandata eſt iuriſdictio. Et etiaꝫ aſſi
gnat gl. rōnem, q2 qñ mandat iuriſdictionem, non vr̄ ſibi iuriſ-
dictioneꝫ reſeruare. Nec ob. ſ. de offi. preſi. l. legatus. q2 ibi vo
lebat detinere hēre iuriſdictionem per modum illicitum: hic p
modum licitum. qḋ non plꝫ gl. ⁊ bene q2 ſm hoc committendo
cām quamlibet, que poſſet cōtingere in curia ſua, abdicaret a ſe
omnē iuriſdictionem. qḋ fieri nō pōt, d. l. legatus. Alij, vt Pla.
dnt, quod pō appellari ad delegantem proximuꝫ, ⁊ ēt ad ſupe
riorem, vt hic. qḋ non plꝫ. l. Imperator. ſ. tit. ij. ⁊ l. j. §. ſi quis in
b applōne. Alij Moderni dnt, [b] qḋ hic non loquitur in delegato:
ſed in vicario, ſeu vicē gerente alicuius iudicis ordinarij, ⁊ hoc
probatur per c. Romana. ex̄ de app. lib. vj. ⁊ de conſuetud. c. ij.
eo. lib. Et ita refert Cy. in l. a iudice. C. de iudic. que opinio plꝫ,
q2 pro hoc eſt caſus C. de appel. l. precipimus. in prin. ibi, vel
vicarijs ⁊c. Quod pꝫ, q2 ibi vicarij ſunt ordinarij, ⁊ eandem iu-
c riſdictionem, ⁊ idem auditorium c tnt, qḋ tnt hi, quorum vicarij
ſunt, vt C. de offi. eius qui vic. alte. ger. l. j. ⁊ ij. ¶ Opp. ꝙ qñ ap
pellatur a delegato, non appellatur ad ipſum delegantem, ſed
alium, vt C. de appe. l. precipimus. §. huic. Sol. ḋt gl. fallit ibi.
Tu dic, quod ibi non fallit: nam appellatur ad principem dele
gantem: ſed cognoſcit alius iudex, qui eſt in curia Principis,
ſm diſtinctionem legis ꝯrie. Nec enim dr̄ ad quem appellatur:
ſed quis cognoſcat de applōne que fit ad Principem: erant eñ
in curia Principis diuerſa auditoria deputata ſuper appella
a tionib. ¶ Item opp. ad idem, C. de appel. l. eo caſu. Sol. † Di-
cit gl. fallit ibi. quod verum puto. Ad quem ergo debeat appel
lari? Dic plenius quam gl. hic, Aut appellatur ab ordinario, ⁊
dic, vt dixi in l. ij. ⁊ l. j. §. ſi quis in appellatione. ſ. de appe. Aut
appellatur a delegato, ⁊ tunc appellatur ad ipſum delegantē,
vt hac l. in prin. Fallit C. de appel. l. eo caſu. in fi. Aut appellat
a ſubdelegato, ⁊ tunc a ſubdelegato Principis, aut a ſubdele-
gato ordinarij. Primo caſu, appellatur ad ſubdelegantem: vt
C. qui pro ſua iuriſ. l. Secundum Canoniſtas diſtinguitur, aut
ſibi reſeruauit aliquid de iuriſdictione, aut non: aut a ſubdele-
gato ordinarij, ⁊ tunc appellatur ad ipſum ordinarium omiſſo
ſubdelegante medio, vt hoc §. ſm lecturam gloſſe. Aut appella
tur a vicario, ⁊ tunc appellatur ad illum, qui eum fecit vicariū:
d ſed ad ſuperiorem, [d]vt hic, ſm alias lectu. d. l. precipimus. C. de
e appel. ¶ Sed quero, [e] qūo cognoſcam, vtrum ſit vicarius, vel
delegatus? Rñdeo, vicarium intelligo eum, qui gerit vices or-
f dinarij [f] in eodem loco, ⁊ eodem tribunali, quo conſueuit ipſe
ordinarium. Rō, q2 de vno non appellatur ad alium. Sed qñ
committeret alicui vniuerſitatem cauſarum exercendarum in
g alio loco, vt puta, in [g]aliquo caſtro ſui territorij, licet diceret, fa
cimus vos noſtrum vicarium, non diceretur vicarius, ſed dele
gatus, nec appellaretur ad ſuperiorem, ſed ad ipſum, qui eū vi-
carium fecit. Quod apparet, q2 non eſt ideꝫ adiutoriū vtriuſqꝫ.
Ita colligitur ex dictis Inno. extra de offic. ordin. c. Romana.
in ſexto.

ADDITIONES.

a Alex. ¶ Item opp. Adde ad hoc notata per Bar. ⁊ que ibi di-
xi in l. j. ſ. de dam. infec.
b Alex. ¶ Moderni dnt. Adde ad hoc no. per Barto. in l. j. §. hi
qui ſ. de leg. iij. Bal. in l. aliquando. ſ. de offi. proconſ.
c Alex. ¶ Et idem auditorium. No. ꝙ idem eſt tribunal vicarij,
⁊ eius cuius vicarius, lꝫ contrarium facere videatur. quod not.
Barto. in l. a proconſulibus. per illum text. C. de appel. Et iſta
faciunt ad not. queſt. Nam hic habetur, quod appellatur a dele
gato ad delegantem. Pone, ꝙ epiſcopus delegauit cauſaꝫ vni
canonico, qui tulit ſententiam, a qua eſt appellatum ad vicariū,
an valeat appellatio? Ponit Archi. in c. ij. de conſuetud. in vj.
⁊ dicit, quod ſic, quia epiſcopi ⁊ vicarij eſt idem tribunal. ⁊ ibi, ⁊
in c. Romana. hic alleg. Facit dubium, q2 iſta duo equiparan-
tur, appellatio a iudice, ⁊ iudicis recuſatio vt ſuſpecti, de appe.
c. ſuper eo. Sed ſi delegatus epiſcopi recuſatur vt ſuſpectus,
debet cauſa coram epiſcopo agitari, ⁊ non coram vicario, vt in
c. ſi contra vnum. §. cum autem. de offic. dele. in vj. Si hoc eſt in
vno, ergo idem in alio. Nec obſtat ratio Arch. q2 licet ſit idem
tribunal, non tamen eſt in cauſa delegata: quia in ea maior eſt
vicario delegatus, vide ad vicarium vt ad maiorem non poteſt
appellari. quod no. perpetuo, ⁊ cogita. Item facit ad queſtionē,
notarius deputatus eſt ad ſcribendum omnes ſententias epi-
ſcopi, epiſcopus committit vnam cauſam vicario ſuo, vtrum no
tarius ille teneatur ſcribere ſententiam iſtam ſine ſalario? Bal
dus in l. fina. C. vbi ⁊ apud quem tenet, quod non. Item ad hoc
vide gloſſ. not. ⁊ ibi Domin. in capitulo primo, de capel. mon.
in ſexto.
d Alex. ¶ Ad ſuperiorem. Et hoc eſt veruꝫ, etiam ſi eſſet ꝯria cō
ſuetudo, vt in c. non putamus. de conſue. in vj. ⁊ alleg. ad Bar.
in d. l. precipimus. C. de appel. niſi ipſe vicarius eſſet alicuius
officialis vicarius, vel niſi eſſet delegatus ad ſpecialem cām, ſe
cundum Io. And. in d. c. non putamus. q2 hoc caſum ad euꝫ, cu
ius eſſet vicarius, eſſet appellatum. c. dilecti filij prior. de ap-
pel. vbi de hac materia. ⁊ ibi vide ad intellectum huius legis.
Sed pone quod quis eſt vicarius ordinarius, ⁊ delegatus eiuſ
dem, quomodo ab eius ſententia appellabitur, ⁊ ad quem, vide
Io. And. in addi. Spec. in tit. de offi. vicar. in addi. que incipit,
totum nigrum. verſ. dubitari vr̄, cum quo tranſeunt Mod. in
l. ij. in prin. de verb. obli.
e Poma. ¶ Sed qro. Vide gl. in Cle. ⁊ ſi principalis. de reſcri.
⁊ ibi per omnes. vide glo. in ꝯrium in c. ſtatutum. §. inſuper. de
reſcri. lib. vj. vbi ḋt, ꝙ delegatus ad vniuerſitatem cauſarū, dr̄
ordinarius, vide ibi, conſului Rauene proximis diebus. vide
c. qm̄ in pleriſqꝫ. de offic. ordin. vbi videtur caſus ꝯ iſtos. ibi nō
erat vicarius generalis, ⁊ tamen habet ordinariam poteſtateꝫ.
⁊ ibi allegaui glo.
f ¶ Vices ordinarij. Vide Aret. conſi. cxxxi. ⁊ Alexan. cclxxxij.
vol. ij. vbi ſequitur hoc quod dicit Bart. hic, quando conſtitue-
retur in caſtro.
g Alex. ¶ Aliquo caſtro. Adde que no. Bal. in l. penul. ſ. de ap-
pellationibus.

Quando

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN